

Góc Khuất..

Huỳnh Vĩnh Linh

Hôm nay đi vào một quán cơm bình dân gần viện Yên Bái, gọi một suất cơm với đầy đủ những gì được gọi là "sang nhất". Ngồi xuống bàn ăn, nhìn đĩa cơm đầy ụ và nghĩ ăn sao cho hết.

Một cậu bé cũng bưng một đĩa cơm xuống ngồi cùng, nhìn gương mặt hốc hác, làn da ngăm đen, mặc chiếc áo thổ cẩm mỏng tanh và đôi dép lê tổ ong chỉ còn chút xíu nữa là đứt hết, cách ăn mặc của em cũng đoán là người dân tộc vùng cao.

Xót xa hơn là nhìn đĩa cơm chỉ có rau bắp cải luộc, lèo tèo một hai miếng đậu phụ lẫn mình trong màu trắng của chút xíu cơm.

- *Em ăn ít thế?*
- *Dạ, chỉ 5 nghìn tiền cơm nên được bấy nhiêu thôi ạ.*

Bất giác giật mình nhìn xuống đĩa cơm của mình, đĩa cơm 40 nghìn và đĩa cơm 5 nghìn.

- *Em ở đâu, xuống thành phố làm gì?*
- *Nhà em ở Mù Cang Chải, em xuống chăm mẹ em bệnh trong viện. Bố em đi nương trong rừng sâu, chăm rẫy ngô để bán lấy tiền chữa bệnh cho mẹ.*
- *Nhưng em ăn ít vậy sao trông nổi mẹ?*
- *Mỗi bữa em chỉ dám ăn thế này thôi, còn để tiền lo cho mẹ, em ra đây ăn rồi tiện mua cháo cho mẹ luôn.*

Vừa nói cậu bé vừa chỉ tay vào chiếc âu nhựa đựng cháo.

- *Mẹ em bệnh nặng lắm, người ta bảo phải xuống viện mới chữa được, ở nhà uống thuốc lá cây không khỏi được đâu, nhà em phải bán con trâu rồi, năm nay ngô cũng không được mùa, cái mưa, cái lạnh làm cho cả bản em khổ. Mỗi ngày em chỉ dám tiêu 14 nghìn thôi. 5 nghìn mua cơm ăn bữa trưa này, 2 nghìn cháo sáng cho mẹ, 2 nghìn cháo trưa với 5 nghìn cháo chiều hai mẹ con cùng ăn.*

Tự nhiên thấy cay sống mũi quá, chẳng lẽ trên đời này nhiều người khổ thế, kẻ ăn không hết người lần chẳng ra. Gấp vội mấy miếng thịt sang đĩa cơm cậu bé:

- *Em ăn đi, chị không ăn hết được, em cứ ăn tự nhiên, đừng ngại.*

Liền tay sẽ phần nửa đĩa cơm sang cho em, mắt cứ nhòa theo đĩa cơm trắng.

- *Em cứ ăn hết đi, hết chị lại gọi.*
- *Em cảm ơn chị, em không ăn hết được, để lát em mang vào cho mẹ ăn cùng.*

Đến lúc này thì chỉ còn biết trợn mắt nhìn đĩa cơm đã hóa long lanh. Em còn lo cho cả mẹ trong những lúc đói khát. Em đáng mặt hơn hàng trăm, hàng vạn người ngoài xã hội kia coi cha mẹ như cỏ rác, mắng chửi, dọa nạt, hay nói đúng hơn là bất hiếu.

- *Em còn đi học không, học lớp mấy rồi.*
- *Em không, em học hết lớp 3 thôi, rồi phải nghỉ, nếu còn đi học thì năm nay em học lớp 6 rồi đấy. Cô giáo ở bản cũng đến nhà khuyên em đi học, nhưng nếu em đi, mẹ em biết làm thế nào, tiền đâu mà đi học, em thêm cái chữ lấm, muốn đi học lắm, nhưng thôi để khi nào em không nghèo nữa.*

Có lẽ thế em ạ, "nghèo" không phải là cái tội, em nghèo tiền bạc, nhưng tấm lòng thì em có dư, chị cũng mong em thoát nghèo, mẹ em sớm khỏi bệnh, chỉ thế thôi, để em được sống đúng với tuổi thơ của mình. Đời còn nhiều mảnh đời cơ cực quá, ai cũng phải bon chen, nhưng ít nhất nhìn vào bản thân mình còn quá may mắn.

Cậu bé nhanh chóng ăn và vội đứng dậy:

- *Em phải vào đây không mẹ chờ.*

Thấy cậu bé vội vàng, mình cúi vào tay cậu một trăm nghìn.

- *Đây, chị không có nhiều, em cầm lấy mua cháo cho mẹ.*

Cậu bé khước từ và không dám nhận.

- *Không sao đâu, coi như chị cho mượn, sau này em giàu, mà có duyên gặp lại thì trả chị cũng được.*

Nhanh tay giành chiếc ô dựng chao của cậu vào bảo bà chủ quán cho đầy một ô rồi đưa cho cậu bé.

- *Em cứ vào với mẹ đi, chị thanh toán cho.*

Thấy mắt cậu bé rưng rưng, rồi nhẹ nhàng nói:

- *Em cảm ơn, cảm ơn chị đã cho em một bữa no bụng, cảm ơn chị...*

- *Không em ạ, chị mới phải cảm ơn em. Cảm ơn em đã cho chị một cảm nhận, một góc khuất của những người trên bản cao. Hy vọng mọi điều tốt lành sẽ đến với em và gia đình.*

Sống mũi còn cay khi nghe những gì em nói, dất xe khỏi quán, đầu còn vương vãn hình ảnh em, một người con hiếu thảo.

Tôi tự hỏi đến khi nào, mình mới bằng một nửa của em???

Huỳnh Vĩnh Linh

Khó Tìm...



*Tình yêu hẳn khó tìm hơn hạnh phúc?
Cả cuộc đời ta thấy vẫn như chưa...*

*Dòng sông ấy lúc trong rồi lúc đục,
Khoảng trời này khi nắng lại khi mưa...*

*Em chợt đến... cơ hồ như đã mất,
Ánh sao trời vụt tắt giữa rừng khuya;
Sợ chỉ thắm bay vào trong chớp mắt,
Ta thương đau rao bán tháng năm thừa...*

**Lê Phương Nguyên,
30-1-1994**

Tương Tư



*Tôi đã gặp em từ bao giờ
Kể từ nguyệt bạch xuống đêm khuya
Kể từ gió thổi trong vừng tóc
Hay lúc thu về cánh nhạn kia?*

*Có phải em mang trên áo bay
Hai phần gió thổi, một phần mây
Hay là em gói mây trong áo
Rồi thả cho làn áo trắng bay?*

*Có phải mùa xuân sắp sửa về
Hay là gió lạnh lúc đêm khuya
Hay là em chọn sai màu áo
Để nắng thu vàng giữa lối đi?*

*Có phải rằng tôi chưa được quen
Làm sao buổi sáng đợi chờ em
Hay từng hơi thở là âm nhạc
Đàn xuống cung trầm, mắt nhớ thương*

*Buổi tối tôi ngồi nghe sao khuya
Đi về bằng những ngón chân thừa
Và nghe em ghé vào giấc mộng
Vành nón nghiêng buồn trong gió đưa*

*Tôi không biết rằng lạ hay quen
Chỉ biết em mang theo nghề thường
Cho nên cặp mắt mờ hư ảo
Cả bốn chân trời chỉ có em*

Nguyễn Sa